

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **M. Š.,**
zastoupené JUDr. Petrem Grobelným, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Sokolská třída 21

proti
žalovanému: **Městský úřad Hlučín,**
sídlím 748 01 Hlučín, Mírové náměstí 23,
o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 22.9.2017 č. j. HLUC/45210/2017/OP/Ni

takto:

I. Usnesení žalovaného ze dne 22.9.2017 č. j. HLUC/45210/2017/OP/Ni **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 15.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 9.10.2017 podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného usnesení žalovaného, jímž žalovaný zastavil řízení o přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 2 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit M. M., narozen X, bytem H., S. X tím, že dne 29.1.2017 v blíže neurčenou dobu oznámil ztrátu registračních značek z osobního automobilu značky Škoda Octavia, RZ X, nové značky nevyzvedl a znemožnil tak manželce M. M. užívat tento automobil, čímž měl úmyslně narušit občanské soužití tím, že se vůči jinému dopustí schválnosti. O zastavení řízení správní orgán rozhodl dle ust. § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému prokázáno.
2. Žalobkyně namítala, že hodnocení provedené správním orgánem, který uvedl, že „úmysl či schválnost vůči její osobě není stvrzována žádným důkazem kromě jejího tvrzení, s tím, že důkazy si správní orgán vyhodnotil v souladu se zásadou in dubio pro reo a dospěl k závěru, že úmysl obviněného činit schválnost nevyzvednutím registračních značek k vozidlu není prokázán“, je absurdní. Vyslovila názor, že v daném případě je dáno zavinění ve formě úmyslu, a to přímého úmyslu či přinejmenším nepřímého. Jednání, kdy spoluvlastník vozidla nevyzvedne registrační značky, kdy si je vědom, že tím znemožní užívání vozidla druhému spoluvlastníku, kdy je žádán druhým spoluvlastníkem o vyzvednutí registračních značek, a přesto takto neučiní, a neučiní takto ani poté, co je vyzván u soudního jednání, a ani poté, co je podáno oznámení pro přestupek, nemůže být jednáním nedbalostním, ale úmyslným. Za alibistické považuje žalobkyně tvrzení, že se obviněný obával, že ona s vozidlem spáchá nějaký přestupek. Zdůraznila, že za dopravní přestupek odpovídá řidič a nikoli osoba zapsaná v technickém průkazu. Žalobkyně rovněž konstatovala, že u jednání před správním orgánem byla vyslechnuta, stejně tak i obviněný M. M. Odkázala na protokol o výsledku M. M., stejně tak na protokol o jeho výsledku v řízení o rozvod manželství, který správnímu orgánu předložila, z něhož lze dle jejího názoru zjistit, že pan M. M. se ke spáchání přestupku fakticky doznal. Dle jejího názoru můžeme vzít za prokázáno, že panu M. M. je velmi dobře známo, že předmětný osobní automobil je ve společném jmění manželů a že je oprávněna ho užívat. Z jeho výpovědi vyplynulo, že sám s tímto vozidlem nejezdil a vozidlo užívala po celou dobu ona. Z jeho výpovědi se dále podává, že skutečně postupoval tak, že po „podivné ztrátě“ registračních značek, toto oznámil na odboru dopravy, kde mu byly přiděleny značky nové, které si však odmítl vyzvednout a ponechal je v depozitu. Z jeho výpovědi také vyplynulo, že jej žádala, ať registrační značky vyzvedne a znovu namontuje, anebo je namontuje ona sama na vozidlo. Před správním orgánem na výslovný dotaz M. M. uvedl: „jednou snad mě požádala, jinak mám na ni vyblokované její telefonní číslo“. Toto účelové tvrzení uvedl proto, že jej žádala nejen osobně, ale i několikrát formou SMS. Dle jejího názoru si správní orgán měl uvědomit také to, že požadavek na vyzvednutí značek byl vznesen i v rámci řízení o rozvod manželství. Tehdy na chování obviněného poukazovala a ostatně i oznámení pro přestupek svědčí o tom, že žádá, aby registrační značky k vozidlu byly osobou, která je zapsána v registru, a která je oprávněna jednat k tomuto úkonu, vyzvednuty. Ostatně i z protokolu sepsaného v řízení o rozvod manželství mohl správní orgán zjistit, že pan M. uvedl „potvrzuji, že mne manželka žádala o instalaci značek“. Žalobkyně shrnula,

že z výpovědi pana M., jak v rozvodovém řízení, tak i u správního orgánu vyplynulo, že osobně sám nemá o užívání vozidla zájem a v obou řízeních přednesl, že „vozidlo vydá poté, co se vyřídí majetek“ a „když se vyřeší naše majetkové spory, tak poté jsem ochoten bývalé manželce vydat osobní automobil, ale to až se vyřeší majetek“. Dle žalobkyně je zjevné a muselo to být zjevné i správnímu orgánu, že jde o vydírání a schválnost. Zcela úmyslně nejsou vyzvednuty registrační značky, je jí znemožňováno užívání vozidla, jehož je spoluvlastnicí a je vydírána tak, že pan M. značky vyzvedne, až se s ním dohodne v majetkových záležitostech podle jeho představ.

3. Žalobkyně namítala, že správní orgán neuplatnil základní zásady formální logiky při hodnocení důkazů a došlo k extrémnímu nesouladu mezi důkazy a jejich hodnocením správním orgánem. Správní orgán nerespektoval obsah provedeného dokazování, přičemž při interpretaci výsledků důkazního řízení došlo k logickým chybám, zkreslení a přehlížení při tak závažném procesu, jímž je hodnocení důkazů.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Předně zrekapituloval průběh správního řízení a zdůraznil, že žalobkyně akcentuje pouze svůj pohled na celou věc a ve své argumentaci učiněné v rámci správní žaloby zcela opomíjí postoj a vyjádření samotného M. M. k celé záležitosti, které bylo rovněž podstatné pro posouzení správního orgánu, že jeho jednání nenaplnuje znaky úmyslné schválnosti vůči žalobkyni. Vyslovil názor, že žádné jiné důkazy, než tvrzení žalobkyně nepotvrzovaly, že by ze strany obviněného mělo jít o úmyslnou schválnost vůči ní. Poukázal na to, že v rámci provedeného řízení bylo zjištěno, že M. M. nepopírá, že nevyzvedl nové registrační značky vozidla. K tomu uvedl, že uložil registrační značky do depozita až poté, kdy jim byly zřejmě odcizeny registrační značky z auta, toto odcizení nahlásil 1.2.2017 na Odboru dopravy v Hlučíně. Toho dne 1.2.2017 zaplatil obratem nové registrační značky a dne 6.2.2017 tyto nové registrační značky uložil do depozita. K tomu v průběhu celého řízení popíral, že by toto jeho jednání mělo být motivováno tím, aby činil schválnosti vůči své manželce, resp. bývalé manželce. Důvodem, proč uložil registrační značky do depozita, bylo to, že jsou v rozvodovém řízení, manželka mu vyhrožovala, že s autem něco provede (např. přestupek) – auto je psáno na jméno M. M., a tak by mohl být za toto odpovědný. Obával se tak možného jednání s autem ze strany žalobkyně. Skutečnost, že registrační značky dosud nevyzvedl, odůvodnil rovněž svou finanční situací, (k vyzvednutí značek z depozita by musel mít platné osvědčení o technické způsobilosti a uhrazeno povinné zákonné pojištění automobilu), která mu to neumožňuje a uvedl, že žalobkyně mu nepřispívá na provoz domu. Přednesl rovněž, že když se vyřeší jejich majetkové spory, tak poté je ochoten vydat bývalé manželce osobní automobil, a to i do jejího výlučného vlastnictví, ale až dojde k majetkovému vypořádání. U ústního jednání 11.9.2017 uvedl, že automobil je technicky vyřazen. Dle žalovaného je nepochybné, že tzv. „ponechání auta mimo provoz“ je nutno vnímat v kontextu rozvodového řízení mezi žalobkyní a M. M. Vztahy mezi nimi nejsou dobré a doposud není vypořádáno SJM, v souvislosti s čímž mohou vznikat majetkové spory. Na jedné straně tak stojí tvrzení žalobkyně, že tímto jednáním se M. M. dopustil vůči ní schválnosti, naopak M. M. zdůvodňuje své jednání zcela jinak, a to právě neexistencí majetkového vypořádání SJM, finančními důvody a obavami z jednání žalobkyně s tímto autem, když automobil je psán na něj. Vyjádřil ochotu, aby v rámci majetkového vypořádání automobil přenechal do výlučného vlastnictví žalobkyně. Za této situace dospěl

správní orgán k závěru jistě i zcela se zásadou in dubio pro reo, že úmysl obviněného tímto jednáním se vůči žalobkyni dopustit schválnosti není prokázán. Za účelovou, nemající opodstatnění, považuje žalovaný argumentaci žalobkyně, že rozhodnutí o přestupku se negativně projevilo v její právní sféře. Žalovaný poznamenal, že v právní sféře žalobkyně se mohlo projevit pouze samotné jednání M. M., který nevyzvedl registrační značky, což mohlo zasáhnout do jejího práva užívat majetek. Dle žalovaného jde však o soukromoprávní vztah a žalobkyně by se svého práva na vydání věci domáhat soukromoprávní cestou. Samotný závěr správního orgánu, že takové jednání není přestupkem, se nemohlo projevit v právní sféře žalobkyně, žalobkyně nemá zákonně zakotveno žádné právo, které by stanovilo povinnost, jednání jejího bývalého manžela postihnout jako přestupek. Samozřejmě, pokud by správní orgán došel k závěru, že jednání obviněného naplňuje znaky přestupku, uznal by jej vinným. Uznání nebo neuznání viny s udělením případné sankce obviněnému pak nenese znaky zásahu do právní sféry žalobkyně – osoby přímo postižené spácháním přestupku.

5. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně k tvrzení žalovaného, že rozhodnutí o přestupku se nemohlo projevit v její právní sféře, uvedla, že práva na vydání věci se jistě může domáhat soukromoprávní cestou. Na druhé straně je možno také jednání přestupce postihnout jako přestupek. Jde o situaci obdobnou, jako když např. jeden ze spoluvlastníků vymění zámek k bytu či domu a znemožní druhému spoluvlastníku nemovitost užívat. Vedle možnosti domáhat se zpřístupnění soudní cestou je takovýto případ postižitelný jako přestupek proti dobrým mravům či schválnost. Dle žalobkyně by si žalovaný měl uvědomit právě to, co píše ve svém vyjádření, a to že správní trestání má charakter preventivně represivní a má být působeno na pachatele, aby si uvědomil nesprávnost svého jednání a toto pro příště neopakoval. Zrekapitulovala, že v případě pana M. se jednalo o úmyslnou schválnost a rozhodnutí správního orgánu je nesprávné, stejně jako procesní stanovisko žalovaného.
6. V replice k tomuto podání žalobkyně žalovaný uvedl, že zákon o odpovědnosti za přestupek přiznává osobě přímo postižené spácháním přestupku různá obsáhlá práva, jak se může podílet na přestupkovém řízení, zákon jí ale nedává právo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu o přestupku. Vyslovil názor, že správní soud by proto neměl nahrazovat neexistující možnost odvolání pro osobu přímo postiženou spácháním přestupku a být tak jakýmsi kvazi odvolacím orgánem, jelikož ve výčtu práv pro tuto osobu není zahrnuto právo na potrestání osoby obviněné z přestupku. Žalovaný se dále zabýval výkladem pojmu schválnost. Aby schválnost byla obviněnému prokázána, je důležité důkazy prokázat, že motivace jeho jednání byla bezesporu vedena právě snahou dělat ústrky z této zlomyslnosti. Zopakoval, že žalobkyně uvádí pouze své argumenty a že v průběhu dokazování M. M. jednoznačně popíral, že by z jeho strany šlo o schválnost a uváděl své důvody, jak je žalovaný prezentoval v předchozím podání. Poznamenal, že z průběhu dokazování vyplynulo, že vztahy bývalých manželů M. nejsou vůbec dobré, nicméně i tak vyjadřoval opakovaně M. M. svůj postoj, že nemá nic proti tomu, aby automobil po vzájemném majetkovém vypořádání přešel do výlučného užívání žalobkyně. Preventivně a represivně lze v rámci správního trestání uloženou sankcí působit na pachatele, kterému byla vina v rámci přestupkového řízení prokázána. To, že pachatel má možnost v případě viny a uložení sankce si uvědomit nesprávnost svého prokazatelně

dokázaného přestupkového jednání, a to příště neopakovat, ještě neznámá, že si tuto skutečnost musí uvědomit, tj. že se poučí a příště své jednání nebude opakovat. Pachatel si ve skutečnosti nic z toho nemusí uvědomit a nemusí si vzít ze sankce poučení, je to pouze na jeho rozhodnutí. Toto vysvětlení represivně výchovného působení správního trestu neznámá, že se v tomto konkrétním případě týká M. M., který nebyl uznán vinným přestupkem a neznámá to, že by tato zásada byla skutečností, již by bylo zasaženo do práv žalobkyně, a odůvodňovalo to oprávněnost podání správní žaloby.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Krajský soud především dospěl k závěru, že aktivní legitimace žalobkyně v dané věci vychází z jejích práv osoby přímo postižené spácháním přestupku (§ 71 zákona č. 250/2016 Sb.), zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), k nimž náleží procesní práva např. právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, nepochybně též právo na to, aby rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze skutkového stavu, který má oporu ve spisech a aby správní orgány zjistily přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřily potřebné podklady pro rozhodnutí. Namítá-li tedy žalobkyně v žalobě, že došlo k extrémnímu nesouladu mezi důkazy a jejich hodnocení správním orgánem a že při interpretaci výsledků důkazního řízení došlo k logickým chybám, zkreslení a přehlížení důkazů, je nutno dospět k závěru, že žalobkyně je aktivně legitimována podle § 65 odst. 2 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů.
9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že usnesením Městského úřadu Hlučín ze dne 22.9.2017 č. j. HLUC/45210/2017/OP/Ni správní orgán zastavil řízení zahájené z moci úřední se souhlasem osoby přímo postižené spácháním přestupku o přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 2 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit M. M., narozen X, bytem H., S. X tím, že dne 29.1.2017 v blíže neurčenou dobu oznámil ztrátu registračních značek z osobního automobilu značky Škoda Octavia, RZ X, nové značky nevyzvedl a znemožnil tak manželce M. M. užívat tento automobil, čímž měl úmyslně narušit občanské soužití tím, že se vůči jinému dopustí schválnosti. K zastavení řízení přistoupil správní orgán dle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému prokázáno. Správní orgán dospěl k závěru, že není prokázáno, že by se obviněný dopustil schválnosti tím, že nevyzvedl nové registrační značky od jeho osobního automobilu a znemožnil tak manželce M. M. užívat tento automobil. Bylo sice potvrzeno, že registrační značky ponechal v depozitu, nebyl ale prokázán úmysl obviněného tímto jednáním činit schválnost vůči M. M. Správní orgán uvedl, že obviněný vypověděl, že měl obavy z jednání M. M., která mu vyhrožovala, že s autem něco provede (spáchá nějaký přestupek) a on se obával jejího jednání, že by mohla své výhrůžky naplnit, a dále, že poukazoval na svou špatnou finanční situaci, automobil není technicky způsobilý k provozu vozidel na pozemních komunikacích, vyzvednutí registračních značek z depozita je podmíněno platným osvědčením o technické

způsobilosti vydaného stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly a uhrazením povinného zákonného pojištění vozidla, toto není splněno, proto nelze vyzvednout značky z depozita. Dle správního orgánu úmysl činit schválnost vůči M. M. vyplývá pouze z její vlastní výpovědi tak, jak tuto situaci vnímala ona, není potvrzována žádným jiným důkazem. Správní orgán konstatoval, že vyhodnotil důkazy v souladu se zásadou in dubio pro reo a dospěl k závěru, že úmysl obviněného činit schválnost nevyzvednutím registračních značek k vozidlu není prokázána. Ze spisu se podává, že k oznámení o přestupku žalobkyně doložila fotodokumentaci osobního automobilu značky Škoda Octavia bez registračních značek a protokol o jednání před Okresním soudem v Opavě ze dne 26.6.2017 ve věci řízení o rozvod manželství žalobkyně a M. M. Žalobkyně k věci uvedla, že dne 27.1.2017 ve večerních hodinách zaparkovala osobní automobil v garáži, osobní automobil byl zaparkován řádně, měl registrační značky. Dne 29.1.2017 zjistila, že registrační značky na vozidle chybí. Vyslovila domněnku, že je manžel záměrně odšrouboval, aby jí znemožnil užívání vozidla, protože se jí nechce věřit tomu, že se někdo vloupal do jejich garáže, aby odcizil značky. I kdyby se tak ovšem nestalo, a registrační značky byly odcizeny, jak tvrdí manžel, jeho další postup by vůči ní byl schválností, jak má na mysli přestupkový zákon. Poukázala na to, že obviněný postupoval tak, že poté odhlásil vozidlo na dopravním inspektorátu, toto stojí v garáži a odmítá na dopravním inspektorátu požádat o značky. Tím jí po dobu již 5 měsíců znemožňuje užívat vozidlo, jehož je spoluvlastnicí. Zdůraznila, že na tyto skutečnosti byl obviněný dotazován také v řízení o rozvod manželství, což dokládá protokolem o jednání z 26.6.2017. Z tohoto protokolu o jednání před Okresním soudem v Opavě z 26.6.2017, který je, jak výše uvedeno součástí správního spisu, pan M. M. uvedl: „V SJM máme auto a motocykl, auto užívá manželka. Jsem si vědom existence spoluvlastnictví. Vozidlo jsem odhlásil proto, že byly odcizeny SPZ, „auto je v depozitu“. Naším vozidlem vozila manželka dceru do kroužků málokdy, auto je před domem bez SPZ. Zákonné pojištění za vozidlo není placeno z důvodu odhlášení vozidla. Potvrzuji, že mne manželka žádala o instalaci značek, tvrdím, že mi dcera nepřinesla peníze na zaplacení zákonného pojištění. Vozidlo jsem ochoten manželce vydat, až vrátí odcizené věci z domu. Pokud jde o zprovoznění vozidla, poukazuji na to, že „končí technická“. Vozidlo vydám poté, co se vyřídí majetek, osobně nemám o užívání vozidla zájem.“. Žalobkyně u téhož jednání vypověděla: „Pokud jde o společné vozidlo, pak tímto jsem vozila naši dceru vždy ráno do školy a odpoledne jsem ji vyzvedávala. Při cestě kolem Tesca mne mladší dcera upozornila, že na vozidle nejsou SPZ. Původně jsem se domnívala, že jsme je cestou někde ztratily, chtěla jsem vyřídit nové SPZ, načež manžel se mi vysmál, že to udělal schválně. Nevím, zda SPZ odmontoval, ale zamezil mi ve vyřízení nových SPZ. Požadovala jsem po manželovi plnou moc a technický průkaz za účelem vyřízení SPZ, tyto doklady mi ovšem manžel neposkytl, jenom se usmál a přitakal k mé otázce, zda mi to dělá naschvál. K tomu došlo koncem ledna 2017. Pokud jde o peníze na zaplacení pojistky, pak poté, co manžel nereagoval na mé dvě textové zprávy, jsem poslala mladší dceru s penězi za manželem, přičemž dcera se vrátila s brekem, že to její otec odmítl.“ Ve spise správního orgánu je rovněž protokol o ústním jednání před správním orgánem ze dne 11.9.2017. U jednání byl jako obviněný vyslechnut pan M. M., který kromě jiného uvedl, že „uložil registrační značky do depozita až poté, kdy jim byly zřejmě odcizeny registrační značky z auta. Dne 1.2.2017 odcizení registračních značek nahlásil na Odboru dopravy v Hlučíně. Zaplatil obratem toho dne nové značky a dne

6.2.2017 tyto uložil do depozita z důvodu, že auto je napsáno na jeho jméno, manželka mu vyhrožovala, že s autem něco provede, v tu dobu probíhalo rozvodové řízení a on na uvedené adrese nebydlel. Obával se manželky, jejího jednání. Registrační značky dosud nevyzvedl, protože jeho finanční situace mu to neumožňuje, bývalá manželka mu nepřispívá na provoz domu. Když se vyřeší majetkové spory, tak poté je ochoten bývalé manželce vydat osobní automobil, ale to až se vyřeší majetek. Dne 7.7.2017 je automobil technicky vyřazen, nemá klíče od vozidla, tyto vlastní bývalá manželka a klíče měli pouze jedny. Předmětný automobil je součástí společného jmění manželů.“ Na otázku zástupce žalobkyně, zda si je vědom toho, že žalobkyně je spoluvlastnicí vozidla a je oprávněna vozidlo užívat, odpověděl kladně s poznámkou „ale ne pod výhrůžkami a podobnými věcmi“. Na doplňující dotaz, jak mu bývalá manželka mohla vyhrožovat v souvislosti s užíváním vozidla, když vůz několik let užívala sama do doby, než se „ztratily“ značky, obviněný odpověděl: „Řekla, že udělá nějaký přestupek s automobilem, aby byl za něj odpovědný on“. Na otázku, zda jej bývalá manželka – žalobkyně opakovaně osobně, přes SMS, žádala o instalaci značek, odpověděl: „Jednou snad mě požádala, jinak mám na ni vyblokované její telefonní číslo“.

10. Ze správního spisu se rovněž podává, že u ústního jednání před správním orgánem 11.9.2017 byla vyslechnuta rovněž žalobkyně, která uvedla, že 27.1.2017 zaparkovala auto v garáži na adrese společného bydliště s obviněným a značky byly na svém místě. Dne 29.1.2017 kolem 13.00 hodin odjela s dcerou na nákup do Tesca, když se vracely z nákupu, hledaly auto podle značek a když jej našly na parkovišti, auto bylo bez značek. Vyslovila domněnku, že už na nákup jely bez značek. Po návratu domů obviněnému sdělila, co se stalo, na což on odpověděl, že je asi ztratila. Na to reagovala námitkou, že to není možné, protože on je pevně připevnil, aby nešly sundat. Požádala obviněného, aby jí dal plnou moc, že zajde v pondělí na úřad a značky si vyřídí sama. Obviněný jí plnou moc nedal. Opakovaně jej žádala, aby jí plnou moc vystavil, což on odmítl a potvrdil jí, že jí to dělá naschvál. Opakovaně jej žádala i přes SMS zprávy, na tyto obviněný nereagoval. Po mladší dceři poslala peníze na zaplacení pojistky auta, ale dcera se vrátila zpět se slovy, že se má o vše postarat sama. Předmětný automobil užívala výlučně ona, obviněný užíval pouze skútr. Registrační značky jsou uloženy v depozitu. Znemožnění užívání vozidla, jehož je spoluvlastnicí, jí omezuje v péči o společnou dceru, protože ji vozí k lékaři, omezuje ji to i v podnikání, protože více času stráví v autobuse, přišla asi o 30 % příjmů.
11. Podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním, újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.
12. Podle ust. 50 odst. 1 správního řádu zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecné známé.
13. Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle

své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

14. Krajský soud sdílí námitky žalobkyně, že hodnocení důkazů (podkladů) provedené správním orgánem nebylo v souladu s pravidly logického usuzování, že postup správního orgánu vypovídá o jednostranném postupu při jejich hodnocení. Dle názoru soudu nebylo postupováno v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Ze soudní judikatury plyne, že k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích se předpokládá narušení občanského soužití hrubým jednáním. Narušení občanského soužití je obligatorním znakem skutkové podstaty uvedeného přestupku. K odpovědnosti za tento přestupek je vždy třeba úmyslného zavinění. Občanské soužití, jako tzv. neurčitý právní pojem, lze definovat jako souhrn ustálených pravidel a jednání ve společnosti, který je založen na respektování práv ostatních lidí, jejichž dodržování je ve společnosti obvyklé. Hrubé jednání pak lze definovat jako jednání, které má schopnost ohrozit nebo porušit zájem uvedený v § 49 zákona o přestupcích a současně narušit občanské soužití, což znamená překročit rámec shora uvedených ustálených jednání a pravidel. V rozsudku č. j. 7 As 12/2010-65 se Nejvyšší správní soud vyjádřil k otázce narušení občanského soužití a uvedl, že „Narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání v § 49 zákona o přestupcích“, konec citace. Z výše uvedeného plyne, že i schválnost musí mít povahu hrubého jednání a musí mít schopnost narušit občanské soužití. Dle názoru soudu správní orgán nesprávně hodnotil obsah výpovědi obviněného M. M., učiněnou v průběhu správního řízení, obsah protokolu o jednání před Okresním soudem v Opavě z 26.6.2017 obsahující rovněž jeho přednes ve vztahu k posuzované věci a nesprávně dovodil, že úmysl, činit schválnost vůči žalobkyni vyplývá pouze z její vlastní výpovědi, jak ji vnímala ona s tím, že není potvrzována žádným jiným důkazem. Ve shodě s žalobkyní také soud zastává názor, že obviněnému panu M. M. bylo velmi dobře známo, že předmětný osobní automobil je ve společném jmění manželů a že žalobkyně je oprávněna jej užívat. Z jeho výpovědi dále vyplynulo (viz jeho výpověď před správním orgánem), že dne 1.2.2017 nahlásil odcizení (ztrátu) registračních značek na Odboru dopravy v Hlučíně, zaplatil obratem toho dne nové značky. Tyto však nevyzvedl a uložil je do depozita. Z jeho výpovědi se také podává, že žalobkyně jej žádala, ať registrační značky vyzvedne a nainstaluje je na předmětný osobní automobil. Uvedené plyne, jak z citovaného protokolu o jednání před Okresním soudem v Opavě z 26.6.2017, kdy pan M. uvedl „Potvrzuji, že mne manželka žádala o instalaci značek“, tak i z jeho výpovědi před správním orgánem – viz strana 24 správního spisu, kdy na otázku, zda jej bývalá manželka opakovaně osobně, přes SMS o instalaci značek žádala, odpověděl „Jednou snad mě požádala, jinak mám na ni vyblokované její telefonní číslo“. Jestliže obviněný M. M. současně do protokolu o jednání před Okresním soudem v Opavě 26.6.2017 přednesl, že vozidlo vydá poté, co se vyřídí majetek, osobně nemá o užívání vozidla zájem, a shodně vypověděl i u ústního jednání před správním orgánem, kdy řekl „Když se vyřeší naše majetkové spory, tak poté je ochoten bývalé manželce vydat osobní automobil, ale to až se vyřeší majetek“, pak je dle názoru soudu z uvedeného jednání obviněného pana M. zcela zjevné, že registrační značky nevyzvedl úmyslně (čímž žalobkyni znemožnil užívání předmětného

automobilu), vyzvednutí a instalování značek vázal na vypořádání majetkových záležitostí, v čemž lze spatřovat schválnost dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, která má povahu hrubého jednání. Vysvětlení obviněného M., že ve vyzvednutí registračních značek mu brání finanční důvody – nutné finanční výlohy a také to, že se obával jednání žalobkyně, která údajně dle jeho tvrzení mu měla vyhrožovat, že autem něco provede – spáchá přestupek, jsou tvrzení účelová, směřující k tomu, aby se zbavil odpovědnosti za delikt ní jednání. Soud uzavírá, že za tohoto stavu bylo nutno přistoupit ke zrušení napadeného usnesení správního orgánu podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav v důsledku toho, že hodnocení podkladů provedené správním orgánem nebylo v souladu s pravidly logického usuzování a skutkový stav, ze kterého správní orgán při rozhodování vycházel tak postrádá oporu ve správním spisu. Ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

15. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 15.342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (dle § 160 odst. 1 o.s.ř. zákona č. 99/1963 Sb., v platném znění, aplikovaného na základě § 64 s.ř.s.), a to k rukám zástupce žalobkyně dle § 149 odst. 1 o.s.ř. (aplikovaného na základě § 64 s.ř.s.). Náklady řízení sestávají z nákladů právního zastoupení, a to z odměny advokáta za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání vyjádření z 13.2.2018) po 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 a § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), 3 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky k uvedeným 3 úkonům právní služby, 21 % DPH ve výši 2.142 Kč (z částky 10.200 Kč, což je součet odměny a náhrad), neboť zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem této daně. K nákladům řízení dále náleží soudní poplatek 3.000 Kč. Náklady řízení tak činí celkem 15.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31.07.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková

Shodu s prvopisem potvrzuje

samosoudkyně